TALISMAN

STEPHEN
KING

TALISMAN

PETER
STRAUB

Beta
Nakladatelství

Copyright © 1984 by Stephen King and Peter Straub
Published by agreement with the author and the author's agents,
The Lotts Agency, Ltd.
Original English title: THE TALISMAN
Translation © Linda Bartošková, 2014
Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA, s.r.o., 2022
All rights reserved. (Všechna práva vyhrazena.)

ISBN 978-80-7593-401-7

Tato kniha je pro
Ruth Kingovou a Elvenu Straubovou

No, a když jsme se s Tomem došplhali na vršek kopce, podívali jsme se dolů na městečko a viděli tři nebo čtyři světýlka, snad tam někdo stonal; a hvězdičky nad námi tak krásně svítily; a dole u města tekla řeka široká skoro dva kilometry a děsně tichá a mohutná. (překlad František Gel, Albatros, Praha 1954)

Mark Twain: *Dobrodružství Huckleberryho Finna*

Moje nové šaty byly hrozně ukoptěné a zablácené a já byl unavený jako pes. (překlad František Gel, Albatros, Praha 1954)

Mark Twain: *Dobrodružství Huckleberryho Finna*

ČÁST I.

Jack práskne do bot

1

Hotel Alhambra v zahradách

1 Bylo 15. září 1981 a chlapec, který se jmenoval Jack Sawyer, stál s rukama v kapsách na břehu těsně u vody a díval se na klidný Atlantik. Bylo mu dvanáct let, ale na svůj věk byl velký. Mořský větřík mu shrnoval z pěkného hladkého čela hnědé vlasy, možná trochu přerostlé. Stál tam plný zmatených a bolestných pocitů, se kterými žil poslední tři měsíce – od chvíle, kdy matka zamkla jejich dům na Rodeo Drive v Los Angeles a jako smršť se chopila nábytku, šeků a realitních agentů a pronajala byt na Central Park West. Z bytu pak utekli do tichého letoviska zde na kousku pobřeží, které patřilo New Hampshiru. Z Jackova života zmizel jak řád, tak pravidelnost. Připadalo mu, že život je proměnlivý a neovladatelný jako vlny, které se před ním vzdouvaly. Máma ho stěhovala světem a vláčela ho z místa na místo. Ale co poháněło mámu?

Máma utíkala a utíkala.

Jack se otočil a zahleděl se na prázdnou pláž nejdřív doleva, pak doprava. Nalevo se nacházel Radostný svět Arkádie, zábavní park, kde to hučelo a vřískalo na plné obrátky od květnového Dne obětí války až po Den práce v září. Dnes byl park prázdný a tichý jako srdce mezi dvěma údery. Horská dráha se rýsovala proti jednolité šedi zataženého nebe jako lešení, podpěry a příčníky vypadaly jako tahy nakreslené uhlem. Tam měl Jack nového kamaráda Speedyho Parkera, ale chlapec teď na něho myslet nemohl. Napravo o kus dál stál na břehu hotel Alhambra v zahradách – a právě tam ho myšlenky neustále táhly. V den, kdy do hotelu přijeli, měl Jack na okamžik dojem, že nad střechou s vikýři a mansardami vidí duhu. Jakési znamení, příslib lepších zítřků. Ale žádná duha to nebyla. Na střeše stála korouhvička, zmítaná bočním větrem sem a tam. Jack vystoupil z pronajatého auta,

nechal bez povšimnutí matčinu nevyslovenou prosbu, aby něco udělal se zavazadly, a zahleděl se vzhůru. Nad točícím se mosazným kohoutem viselo jen prázdné nebe.

„Otevři kufr a vezmi nám tašky, synáčku," zavolala na něj. „Tahle zlomená stará herečka nás chce ubytovat a obrátit do sebe panáka."

„Suché martini," řekl Jack.

„Měl jsi odpovědět ‚nejsi tak stará'." Namáhavě se zvedala ze sedadla.

„Nejsi tak stará."

Věnovala mu zářivý úsměv – záblesk té dávné pyšné Lily Cavanaughové Sawyerové, která po dvacet let kralovala béčkovým filmům. Narovnala záda. „Tady to bude fajn, Jacky," řekla. „Tady bude všechno v pohodě. Tohle je dobré místo."

Nad střechou hotelu proplachtil racek a Jack měl na okamžik zneklidňující dojem, že korouhvička vzlétla.

„Na chvíli budeme mít od telefonů pokoj, je to tak?"

„Jasně," řekl tehdy Jack. Máma se potřebovala schovat před strýcem Morganem, už se nechtěla s obchodním partnerem svého mrtvého manžela dohadovat, toužila zalézt si do postele se suchým martini a přetáhnout si deku přes hlavu…

Mami, co je to s tebou?

Všude bylo tolik smrti, celý svět byl z poloviny tvořen smrtí. Racek nad nimi zakřičel.

„Vzhůru, chlapče," řekla matka. „Pojďme do tohoto skvělého a úžasného podniku."

Jack si tehdy pomyslel: *Ještěže nám vždycky může pomoct strýc Tommy, kdyby bylo nejhůř.*

Jenže strýc Tommy byl v tu chvíli mrtvý. Ta zpráva však stále ještě čekala na druhém konci spousty telefonních drátů.

2

Hotel Alhambra se tyčil nad vodou jako viktoriánská hromada gigantických žulových kvádrů, které působily dojmem, že vyrůstají přímo z plochého mysu – žulové klíční kosti trčící z těch několika mil mořského pobřeží, které patřilo New Hampshiru. Elegantní zahrady na straně přivrácené k moři byly z Jackova místa na břehu sotva vidět – odsud

to byl jen tmavě zelený pruh živého plotu, nic víc. Mosazný kohout se rýsoval proti nebi a pohupoval se mezi západem a severozápadem. Pamětní deska v hale oznamovala, že právě tady v roce 1838 uspořádala Severní metodistická konference první velké aboliční shromáždění v Nové Anglii. Daniel Webster pronesl ohnivý, strhující proslov. Na pamětní desce byla zaznamenána tehdejší Websterova slova: „Dneškem počínaje budiž známo, že instituce otroctví v Americe začala churavět a musí brzy zemřít ve všech našich státech a teritoriálních územích."

3 Tak sem tedy minulý týden přijeli, a tím ukončili několik horečných měsíců, které strávili v New Yorku. V městečku Arcadia Beach nevyskakovali z aut žádní právníci najatí Morganem Sloatem a nemávali papíry, které musíte okamžitě podepsat, paní Sawyerová, abychom je mohli podat k soudu. V Arcadia Beach nevyzváněly telefony od poledne až do tří ráno (strýc Morgan zřejmě zapomněl, že se obyvatelé Central Park West v New Yorku neřídí kalifornským časem). Telefony v Arcadia Beach vlastně nevyzváněly vůbec.

Když vjížděli do tohoto maličkého letoviska, s matkou za volantem se soustředěně přimhouřenýma očima, Jack zahlédl v ulicích jenom jednoho člověka – bláznivého staříka, který po chodníku postrkoval prázdný nákupní vozík. Nad nimi viselo pusté šedivé nebe, to tísnivé nebe. Největší rozdíl oproti New Yorku tkvěl v tom, že tu byl neustále slyšet pouze vítr fičící pustými ulicemi, jež vypadaly příliš široké, když jimi neprojížděla žádná auta. Obchody byly prázdné a ve výkladních skříních měly cedule, které oznamovaly OTEVŘENO POUZE O VÍKENDU, nebo dokonce NA SHLEDANOU V ČERVNU! Na ulici před hotelem Alhambra byla stovka volných parkovacích míst a stolky v nedaleké čajovně zely prázdnotou.

A prázdnými ulicemi tlačili nákupní vozíky ošuntělí staří blázni.

„V tomhle zábavním hnízdečku jsem strávila nejhezčí tři týdny v životě," říkala mu Lily, když projížděla kolem osamělého staříka (Jack viděl, že se otočil a hleděl za nimi polekaným, podezíravým pohledem – cosi mumlal, ale Jack nepoznal co), a pak zabočila na točitou příjezdovou cestu, jež vedla zahradami k hotelu.

Kvůli tomuhle spakovali všechny nezbytné věci do kufrů, pytlů a igelitových nákupních tašek, otočili klíčem v zámku dveří od bytu (a nevšímali si řinčení telefonu, které tou klíčovou dírkou pronikalo a pronásledovalo je až na chodbu). Kvůli tomuhle naládovali kufr, na zadní sedadlo auta z půjčovny poskládali hromadu přeplněných krabic a tašek a celé hodiny se vlekli na sever po silnici Henry Hudson Parkway. Pak spoustu dalších hodin uháněli po dálnici I-95 – protože Lily Cavanaughová Sawyerová tu kdysi bývala šťastná. V roce 1968, rok předtím, než se Jack narodil, byla Lily nominována na Oscara za roli ve filmu *Blaze*. Byl to film lepší než většina ostatních, v nichž Lily hrála, a mohla v něm předvést mnohem bohatší talent, než jaký nabízely její obvyklé role zkažených holek. Nikdo nečekal, že Lily cenu získá, Lily nejméně ze všech. Ale obvyklé klišé o tom, že získat nominaci je skutečná pocta, u Lily platilo – opravdu se cítila poctěná, hluboce a upřímně, a na oslavu tohoto okamžiku skutečného profesního uznání ji Phil Sawyer moudře vzal na tři týdny na opačnou stranu kontinentu, do hotelu Alhambra v zahradách, kde sledovali předávání Oscarů z postele při popíjení šampaňského. (Kdyby byl Jack starší a napadlo ho se nad tím zadumat, možná by provedl nezbytné výpočty a zjistil, že v Alhambře vzalo počátek jeho esenciální bytí.)

Když moderátor přečetl nominace v kategorii ženský herecký výkon ve vedlejší roli, Lily na Phila zavrčela: „Jestli to vyhraju a nebudu tam, zaskáču ti na hrudníku opičáka v jehlových podpatcích."

Jenže zvítězila Ruth Gordonová a Lily jen prohlásila: „Jasně, zaslouží si to, je to skvělá holka." A okamžitě dloubla manžela do prsou: „Příště bys mi měl sehnat další takovou roli, ty frajere agentská."

Žádné další podobné role nebyly. Lilyina poslední role, kterou dostala dva roky po Philově smrti, byla cynická vysloužilá prostitutka ve filmu *Maniaci na motorkách (Motorcycle Maniacs)*.

Právě tuhle dobu si Lily připomínala, to Jack věděl, když z kufru a ze zadního sedadla tahal zavazadla. Nákupní taška od D'Agostina se roztrhla přímo přes velké D'AG a na ostatní věci v kufru se vyhrnuly sbalené ponožky, rozsypané fotografie, šachové figurky i se šachovnicí a komiksy. Jackovi se podařilo většinu nacpat do jiných tašek. Lily pomalu stoupala po schodech do hotelu a přitahovala se za zábradlí jako stará paní. „Najdu nosiče," řekla, aniž se otočila.

Jack se narovnal nad bachratými kabelami a znovu se zadíval na nebe, kde před chvílí s takovou jistotou viděl duhu. Žádná duha tam nebyla, jenom to skličující, ubíhající nebe.

Když tu najednou:

„Pojď ke mně," pronesl za ním tichý, ale naprosto zřetelný hlas.

„Cože?" zeptal se Jack a otočil se. Před ním se prostíraly prázdné zahrady a příjezdová cesta.

„Ano?" ozvala se matka. Vypadala jako postižená ischiasem, jak se tak hrbila nad klikou velikých dřevěných dveří.

„Spletl jsem se," řekl. Nezazněl žádný hlas, nebyla žádná duha. Na obojí zapomněl a podíval se nahoru na matku, která zápasila s obrovskými dveřmi. „Vydrž, pomůžu ti," zavolal, začal klopýtat po schodech a při tom nemotorně vlekl velký kufr a k tomu naditý papírový pytel plný svetrů.

4

Než Jack potkal Speedyho Parkera, trávil dny v hotelu jako spící pes bez povědomí o čase. Celý život mu tehdy připadal jako sen plný stínů a nevysvětlitelných přeměn. Dokonce i hrozná zpráva o strýci Tommym, která k nim předchozího večera doputovala po telefonních drátech, ho neprobudila úplně, i když byla otřesná. Kdyby byl Jack mystik, možná by ho napadlo, že se ho zmocnily jiné síly, jež převzaly vládu nad jeho i matčiným životem. Jack Sawyer byl ve dvanácti letech bytost, která potřebovala něco dělat, a nečinnost tehdejších dnů utopených v tichu ho po rušném Manhattanu kdesi hluboko v nitru znepokojovala a mátla.

Jack zjistil, že stojí na břehu moře a přitom si vůbec nevzpomíná, jak se tam dostal a co tam vůbec dělá. Nejspíš smutně vzpomínal na strýce Tommyho, ale připadalo mu, že hlava usnula a nechala zbytek těla, aby se o sebe staral sám. Nedokázal se soustředit ani tak dlouho, aby pochopil zápletku sitcomů, na které se s Lily večer dívali, natož aby udržel v hlavě složitější děje z knížky.

„Jsi unavený ze všeho toho stěhování," usoudila matka, zhluboka potáhla z cigarety a skrz kouř na něj upřela přimhouřené oči. „Stačí, aby sis na chvíli odpočinul, Jacky. Tady je nám dobře. Budeme si tu užívat, dokud to půjde."

Bob Newhart na obrazovce vybarvené trochu moc do červena si zadumaně prohlížel střevíc, který držel v pravé ruce.

„Přesně to já dělám, Jacky." Usmála se na něj. „Odpočívám a užívám si to."

Koukl na hodinky. Seděli před televizí dvě hodiny a on si nemohl vzpomenout, co dávali před tímto pořadem.

Jack už se zvedal, že si půjde lehnout, když zazvonil telefon. Milý strýc Morgan Sloat je přece jen našel. Jeho zprávy nikdy nebyly dobré, ale tentokrát to byla pecka i podle jeho měřítek. Jack stál uprostřed pokoje, sledoval, jak z matčiny tváře vyprchává barva, až je bílá jako křída. Rukou zabloudila ke krku, na němž se za posledních několik měsíců objevily nové vrásky, a lehce ji stiskla. Nevypravila ze sebe ani slovo, až nakonec zašeptala: „Děkuji ti, Morgane," a zavěsila. Pak se otočila k Jackovi a vypadala ještě starší a nemocnější než jindy.

„Teď budeš muset být silný, Jacky, ano?"

Necítil se silný.

Vzala ho tedy za ruku a pověděla mu to.

„Strýce Tommyho dnes odpoledne přejelo neznámé auto, Jacku."

Vyjekl, jako by mu někdo vyrazil vzduch z plic.

„Přecházel La Cienega Boulevard a vrazila do něj dodávka. Mají svědka, ten tvrdí, že auto bylo černé a na boku mělo nápis MLADÝ DIVOCH, ale to bylo… To bylo všechno."

Lily se rozplakala. Za chvilku se rozplakal i Jack a skoro ho to překvapilo. To všechno se stalo před třemi dny, ale Jackovi to připadalo jako celá věčnost.

5

Dne 15. září 1981 stál malý Jack Sawyer na pusté pláži před hotelem, který vypadal jako hrad z románu sira Waltera Scotta, a hleděl na klidnou vodní hladinu. Bylo mu do breku, ale slzy se nechtěly spustit. Byl obklopen smrtí – smrt tvořila půlku světa, v němž nebyly žádné duhy. Dodávka MLADÝ DIVOCH odstranila strýce Tommyho ze světa. Strýce Tommyho, který umřel v L. A., strašně daleko od východního pobřeží, kam ve skutečnosti patřil, což věděl i kluk jako Jack. Muž, který bez kravaty nevyrazil ani na rostbífový sendvič u Arbyho, neměl na západním pobřeží vůbec co pohledávat.

Otec byl mrtvý, strýc Tommy byl mrtvý, jeho matka možná umírala. Cítil smrt i tady, v Arcadia Beach, kde promlouvala z telefonů hlasem strýce

Morgana. Nebylo v tom nic tak laciného nebo prvoplánového jako melancholická nálada letního hotelu mimo sezonu, kde člověk neustále naráží na duchy dávných prázdnin. Vypadalo to, jako by všechno bylo smrtí přímo nasáklé coby pachem přinášeným mořským větrem. Bál se… a bál se už dlouho. Když se ocitl tady, kde vládlo takové ticho, jen mu to pomohlo uvědomit si, že to klidně mohla být Smrt, kdo celou cestu z New Yorku po dálnici I-95 mhouřil oči před cigaretovým kouřem a chtěl po něm, aby v rádiu naladil nějaký svižný jazz.

Vzpomínal si – matně –, jak mu otec říkal, že se narodil se starou duší, ale teď mu stará nepřipadala. V tuto chvíli mu jeho duše připadala hodně mladá. *Vystrašená,* pomyslel si. *Strašně se bojím. Tady končí svět, je to tak?*

Šedé nebe nad hlavou křižovali racci. Ticho bylo stejně šedé jako nebe – a stejně smrtící jako prohlubující se kruhy pod máminýma očima.

6

Když se po kdovíkolika dnech bezduchého bloumání časem zatoulal do Radostného světa a tam se setkal s Lesterem Speedym Parkerem, ten pasivní pocit, že je „na čekačce“, z něho trochu vyprchal. Lester Parker byl černoch s kudrnatými šedivými vlasy a tváře mu brázdily hluboké vrásky. Dnes už po něm ani pes neštěkl, i když toho jako potulný bluesový muzikant v životě hodně dokázal. A ani teď nic zvláštního neříkal. Ale jakmile se Jack bezcílně přiloudal do pasáže Radostného světa, plné heren, a setkal se s pohledem jeho vybledlých očí, ucítil, jak z něho mátožnost opadává. Znovu se stal sám sebou. Jako by se do Jacka z toho starého muže přelil magický proud. Speedy se na něj usmál a řekl: „Hleďme, vypadá to, že mám společnost. Právě k nám vešel putující človíček.“

Byla to pravda, už nebyl „na čekačce“: Ještě před chvilkou mu připadalo, že je obalený cukrovou vatou, ale teď byl volný. Zdálo se mu, že kolem starého muže na okamžik zasvítila svatozář, maličká světelná aura, která zmizela, jakmile Jack mrkl. Teprve v tu chvíli si Jack všiml, že muž drží rukojeť širokého těžkého smetáku.

„Stalo se ti něco, synku?“ Uklízeč si opřel dlaň o bedra a protáhl se v kříži. „Se světem to jde od desíti k pěti, nebo je to s ním lepší?“

„Hm, lepší,“ zamumlal Jack.

„Tak to jsi podle mě přišel na správný místo. Jak ti říkají?“

Putující človíček, řekl Speedy onoho prvního dne, *Putující Jack.* Opřel své vysoké hranaté tělo o herní automat Skee-Ball a paži omotal kolem násady koštěte, jako by to byla dívka při tanci. *Muž, kterého tu vidíš, je Lester Speedy Parker, sám dříve putující muž, synku, ha – to si piš, že Speedy tu cestu znal, všechny cesty znal kdysi dávno za starejch dob. Měl kapelu, Putující Jacku, a hrál blues. Kytarový blues. Pár písní i nahrál, ale nebudu tě trápit otázkama, jestli jsi některou slyšel.* Každá slabika zněla vlastním rytmem, každá fráze byla přesná a měla kontrapunkt. Nástrojem Speedyho Parkera teď bylo koště místo kytary, ale stále byl muzikant. Po prvních pěti vteřinách hovoru se Speedym Jack věděl, že tatínkovi, milovníkovi jazzu, by se tenhle chlap okamžitě zalíbil.

Držel se Speedymu v patách následující tři nebo čtyři dny, sledoval ho při práci a vypomáhal, kde mohl. Speedy ho nechal zatloukat hřebíky a osmirkovat nějaké to prkno, které potřebovalo natřít. Tyhle jednoduché úkoly vykonávané podle Speedyho pokynů byly jedinou výukou, které se mu dostávalo, ale cítil se díky nim líp. Jack pochopil, že jeho první dny v Arcadia Beach byly mizerií bez možnosti úniku, ze které ho vysvobodil až jeho nový přítel. Protože Speedy Parker byl přítel, to bylo jisté – dokonce natolik jisté, až to bylo tajemné. Stačilo několik dní od chvíle, kdy Jack ze sebe setřásl omámení (nebo spíš kdy je z něho vyhnal Speedy jediným pohledem svých světlých očí), a Speedy Parker mu byl bližší než kterýkoli jiný kamarád, snad s výjimkou Richarda Sloata, jehož Jack znal téměř od kolébky. A teď, kdy se topil v děsu ze ztráty strýčka Tommyho a strachu z toho, že máma opravdu umírá, ho přitahovala laskavá moudrost starého Speedyho, ke kterému to měl kousek po ulici.

Jacka se znovu zmocnil dávný tísnivý pocit, že ho něco řídí, že s ním někdo manipuluje: jako by jeho i matku přitáhl na tohle opuštěné místo u moře jakýsi dlouhý neviditelný drát.

Chtěli, aby tu byl, i když nevěděl, kdo *oni* jsou.

Nebo si něco jenom vymýšlel? V duchu viděl shrbeného starce, očividně bláznivého, jak tlačí po chodníku prázdný nákupní vozík a cosi si pro sebe mumlá.

Na nebi zakřičel racek a Jack si slíbil, že se přemůže a promluví si o některých svých pocitech se Speedym Parkerem. I kdyby si Speedy myslel, že je Jack praštěný. I kdyby se Jackovi smál. Nebude se smát, Jack to v hloubi

duše věděl. Byli dobří přátelé, protože Jackovi bylo jasné, že starému údržbáři může říct skoro všechno.

Ale stále mu to nešlo. Všechno bylo příliš bláznivé a sám tomu ještě pořádně nerozuměl. Jack se skoro neochotně otočil zády k Radostnému světu a coural se po písku zpátky k hotelu.

2

Trychtýř se otevírá

1 Uplynul další den, ale Jack Sawyer nebyl o nic moudřejší. Celou noc ho trápila hrozná noční můra. Zdálo se mu, že si pro mámu jde jakási nestvůra – zakrslá příšera se znetvořenýma očima a s prohnilou rozměklou kůží. *„Tvoje matka je skoro mrtvá, Jacku, volej aleluja,“* zakrákala nestvůra a Jack věděl – jak už to tak člověk ve snu ví –, že je radioaktivní, a že pokud se jí dotkne, umře také. Probudil se promáčený potem a s výkřikem uvázlým v krku. Jen pravidelný hukot příboje mu připomněl, kde je, a trvalo celé hodiny, než znovu dokázal usnout.

Ráno chtěl mámě o tom snu povědět, ale Lily měla mizernou náladu a nebylo jí do řeči, takže se schovávala za oblakem cigaretového dýmu. Teprve když se Jack zvedl pod záminkou, že pro něco skočí do hotelové kavárny, lehce se na něj usmála.

„Popřemýšlej, co chceš dneska k večeři.“

„Jo?“

„Jo. Hlavně žádný fast food. Netáhla jsem se do New Hampshiru až z L. A. jenom proto, abych se otrávila hotdogama.“

„Tak zkusíme nějakou rybárnu v Hampton Beach,“ navrhl Jack.

„Fajn. Tak si běž hrát.“

Tak si běž hrát, pomyslel si Jack trpce, což se mu vůbec nepodobalo. *Jasně, mami, hurá hop. Skvělé. Běž si hrát. A s kým asi? Mami, proč tady jsi? Proč jsme tu my oba? Co máš za nemoc? Jak to, že se mnou nechceš mluvit o strýčkovi Tommym? Co má strýc Morgan za lubem? Co…*

Otázky, otázky. A všechny úplně nanic, protože tu nebyl nikdo, kdo by na ně odpověděl.

Leda Speedy…

Ale to bylo k smíchu. Jak by mohl starý černoch, se kterým se sotva seznámil, vyřešit nějaký jeho problém?

Jenže pomyšlení na Speedyho Parkera vězelo Jackovi v hlavě, když po dřevěném chodníku zamířil na smutně prázdnou pláž.

2

Tady končí svět, že? napadlo Jacka znovu.

Šedým vzduchem křižovali racci. Kalendář tvrdil, že je stále léto, jenže tady na Arcadia Beach končilo léto v prvním zářijovém týdnu o Dni práce. Ticho tu bylo stejně šedivé jako nebe.

Jack se podíval dolů na svoje kecky a všiml si, že je má umazané jako od dehtu. *Plážová špína,* pomyslel si. *Nějaké znečištění z moře.* Netušil, kde do toho šlápl, a znepokojeně couvl od hranice vody.

Racci kroužili vzduchem a křičeli. Jeden z nich zakřičel Jackovi přímo nad hlavou a chlapec uslyšel suché prasknutí, které znělo téměř kovově. Otočil se a stačil zahlédnout, jak racek za mohutného plácání křídel neobratně přistává na hromádce kamení. Racek otáčel hlavou rychlými pohyby skoro jako robot, jako by se chtěl ujistit, že je sám, a pak poskočil k místu, kam na hladký, tvrdě udusaný písek z výšky pustil škebli. Škeble pukla jako vejce a Jack uvnitř zahlédl syrové maso, které sebou ještě škubalo…, nebo to jen zapracovala jeho fantazie.

Tohle vidět nechci.

Ale ještě než se stačil otočit, rackův žlutý zahnutý zobák už maso nabral a natahoval je jako kus gumy, a Jackovi se sevřel žaludek jako slizká pěst. V duchu slyšel, jak ta natahovaná tkáň křičí – cosi nesrozumitelného, jen bolestný jekot hloupého masa.

Znovu se pokusil odvrátit pohled od racka, ale nedokázal to. Racek rozevřel zobák a poskytl Jackovi krátký pohled na špinavě růžový jícen. Mlž se smrskl zpět do své prasklé škeble a racek se na Jacka na chvíli zahleděl – jeho oči byly hrobově černé a potvrzovaly všechny děsivé pravdy: Otcové umírají, matky umírají, strýcové umírají, i když chodili na Yale a vypadali v trojdílném obleku značky Savile Row silní jako bankovní zdi. Možná umírají i děti… a nakonec nejspíš zůstane jenom ten pitomý, bezmyšlenkovitý jekot živého masa.

„Hele," řekl Jack nahlas, i když byl přesvědčen, že si jen tak v duchu přemýšlí. „Hele, dej mi pokoj."

Racek stál nad kořistí a upíral na něj černé oči jako korálky. Pak znovu začal klovat do masa. *Chceš trochu, Jacku? Ještě sebou škube! Panečku, je tak čerstvé, že ani neví, že je mrtvé!*

Silný žlutý zobák se znovu zasekl do masa a zabral. *Tááááh…*

Tkáň praskla. Racek švihl hlavou k šedému zářijovému nebi a hrdlo se mu zavlnilo. A znovu se zdálo, že se dívá na Jacka, jak se to děje při pohledu na některé obrázky, jejichž postavy z vás nespouštějí zrak, ať se v místnosti hnete, kam chcete. A ty oči… On ty oči znal.

Najednou zatoužil po mámě – jejích tmavě modrých očích. Nevzpomínal si, že by ji někdy tak zoufale potřeboval, leda když byl úplně maličký. La-la, uslyšel v duchu její zpěv a ten hlas byl jako vítr, hned tu a vzápětí zase tam. *La-la, hezky spi, maličký, dám ti buben a housličky, tatínek šel na ně hrát. A tak všelijak podobně.* Vzpomínky na kolébání, na matku kouřící jednu cigaretu značky Herbert Tareyon za druhou, možná s pohledem upřeným do scénáře – modrých stránek, tak jim říkala, na to si pamatoval: modré stránky. *La-la, Jacky, všechno je fajn. Mám tě ráda, Jacky. Šššš… spinkej. La-la.*

Racek se na něj díval.

Jackovi najednou zaplavila hrdlo hrůza jako slaná voda, protože si uvědomil, *že se na něj skutečně dívá.* Ty černé oči *(čí?)* ho opravdu viděly. A Jack ten pohled znal.

Rackovi ze zobáku stále visel cár syrového masa. Vsoukal ho do sebe, zatímco se Jack díval. Zobák se podivně rozevřel, jako by se racek uchechtl, o tom nebylo pochyb.

Jack se v tu chvíli otočil a rozběhl se pryč, se sklopenou hlavou a očima pevně zavřenýma, aby zadržel horké slané slzy, kecky se mu bořily do písku, a kdyby bylo možné vystoupat někam nahoru, nahoru co nejvýš, odkud mají výhled jen rackové, člověk by v celém tom šedivém dni viděl jenom chlapce a jeho stopy. Jack Sawyer, dvanáctiletý a osamělý, utíkal zpátky do hotelu, na Speedyho Parkera zapomněl a jeho hlas se skoro ztrácel v slzách a větru, když se snažil vykřičet svůj nesouhlas: *Ne… ne… ne.*

3

Zadýchaně se zastavil až na konci pláže. Připadalo mu, že má levou stranu žeber až do podpaždí sestehovanou rozpálenou nití. Sedl si na jednu z laviček, které tu město rozmístilo pro staré lidi, a odhrnul si vlasy z očí.

Ovládni se. Jestli seržanta Furyho odvelí na Sekci osm, kdo povede Vyjící komando?

Usmál se a opravdu se mu trochu ulevilo. Odsud, dvacet metrů od vody, vypadalo všechno o něco lépe. Možná to bylo změnou barometrického tlaku, nebo kdovíčím. Co se stalo strýčkovi Tommymu, bylo hrozné, ale Jack se s tím nejspíš nějak vyrovná, naučí se s tím žít. Nakonec přesně tohle řekla jeho máma. Strýc Morgan byl poslední dobou strašně otravný, ale když se to tak vezme, strýc Morgan byl trochu otravný vždycky.

Pokud jde o mámu… no, s tou byla horší potíž, že?

Jak tak seděl na lavičce a špičkou kecky kopal do písku za hranou dřevěného chodníku, napadlo ho, že s mámou by to pořád ještě mohlo dopadnout dobře. Skutečně by to mohlo být dobré, taková možnost určitě existovala. Nikdo se přece ještě jasně nevytasil s Velkým Rakem, že ne? Ne. Kdyby měla rakovinu, určitě by ho sem nevozila, ne? Spíš by vyrazili do Švýcarska, kde by brala studené minerální koupele a cpala se kozlími žlázami nebo něčím takovým. Ona by to rozhodně udělala.

Takže možná…

Jeho pozornost upoutalo jakési tiché šelestění. Podíval se dolů a vykulil oči. Písek kolem nártu tenisky se začal pohybovat. Drobná bílá zrnka klouzala v kroužku o průměru tak na délku prstu. Písek uprostřed toho kroužku se najednou propadl, takže se objevil důlek asi pět centimetrů hluboký. Stěny důlku se také pohybovaly: stále dokola, rychle a proti směru hodinových ručiček.

To není doopravdy, napadlo ho okamžitě, ale srdce znovu zvýšilo tempo. A dech se také zrychlil. *To není doopravdy,* je to jenom denní snění, nic víc, nebo je v tom písku krab či něco podobného…

Jenže to nebyl krab ani sen – tohle nebylo místo, o kterém sníval, když se nudil nebo se třeba trochu bál, a rozhodně to nebyl žádný krab.

Písek vířil rychleji a vyprahle a suše šustil, až Jackovi připomněl statickou elektřinu a školní pokus, který prováděli loni v hodině přírodovědy s leydenskou láhví. Jenže ještě víc mu ten tichounký zvuk připomínal táhlý šílený kvil, poslední vzdech umírajícího muže.

Další kus písku se propadl a opět začal vířit. Už to nebyl důlek, v písku se objevil trychtýř podobný větrnému raráškovi naruby. Na povrch vyšel světle žlutý obal od žvýkačky, ale písek ho vzápětí zakryl, odhalil, zakryl, znovu

odhalil – pokaždé se vynořil o něco víc. Jack dokázal přečíst stále větší kus nápisu, jak se trychtýř rozšiřoval: SV, pak SVĚ, potom SVĚŽÍ D. Trychtýř rostl a písek se znovu shrnul z obalu. Prudký a neurvalý pohyb, jako když nepřátelská ruka strhne deku z ustlané postele. SVĚŽÍ DECH, přečetl si a pak se obal od žvýkačky zatřepotal a vylétl vzhůru.

Písek se točil rychleji a rychleji a zběsile syčel. *Hhhhhhaaaaaaaahhhh,* vzdychal písek. Jack na něj civěl nejdřív jako uhranutý, ale pak s hrůzou. Písek se rozevíral jako velké temné oko: Bylo to oko racka, který shodil škebli na skálu a pak z ní vytahoval živé maso jako pás gumy.

Hhhhhhaaaaahhhhh, posmívala se mu písečná ústa mrtvolným suchým hlasem. To nebyl hlas, který by Jack slyšel jen ve své hlavě. Jack si zoufale přál, aby mu ten hlas syčel jen v hlavě, jenže byl opravdový. *Vyletěly mu falešný zuby, Jacku, když do něho vrazila ta dodávka s nápisem MLADÝ DIVOCH, vyletěly mu z huby, ratata křup! Snobská univerzita ti nepomůže, a když přijede MLADÝ DIVOCH a vyrazí ti falešný zuby, Jacku, musíš se pakovat. A tvoje máma…*

Ale to už zase běžel, i když nevěděl kam, neohlížel se, vlasy mu vlály a ve vytřeštěných očích se zračil děs.

4 Jack prošel zšeřelou hotelovou halou, jak mohl nejrychleji. Zdejší atmosféra přímo zakazovala běhání: Panovalo tu ticho jako v knihovně a šedivé světlo, které sem pronikalo vysokými gotickými okny, tlumilo a zastíralo barvy koberců, už beztak vybledlých. Když Jack minul recepci, vyrazil klusem – a přesně tuto vteřinu si vybral shrbený recepční s popelavou pletí, aby se vynořil z klenutého dřevěného průchodu. Nic neřekl, ale jeho věčně zkřivené rty se v koutcích protáhly o další centimetr níž. Jack si připadal, jako by ho nachytali při honičce v kostele. Otřel si rukávem čelo a přinutil se dojít pomalu zbytek cesty k výtahům. Praštil do knoflíku a ucítil, jak se mu pohled zamračeného recepčního vpaluje mezi lopatky. Jack viděl recepčního usmát se za celý týden jenom jednou a to bylo ve chvíli, kdy poznal jeho mámu. Ten úsměv však splňoval pouze minimální požadavky na vlídnost.

„Člověk zřejmě musí být takhle starý, aby si pamatoval Lily Cavanaughovou," prohodila k Jackovi, jakmile byli v apartmá sami. Bývaly časy, a nebylo to tak dávno, kdy si ji lidé pamatovali a poznávali ji díky padesátce filmů,

které během padesátých a šedesátých let natočila („Královna béček“, tak jí říkali; a ona sama upřesňovala: „Miláček letních kin.“) – ať už ji potkal taxikář, číšník, nebo paní prodávající blůzky u Sakse na Wilshire Boulevard –, a to všechno jí dokázalo zvednout náladu na celé hodiny. A teď se jí ze života vytratila i tato prostá radůstka.

Jack přešlapoval před nehybnými dveřmi od výtahu a v uších mu zněl ten neskutečný a povědomý hlas, který k němu promlouval z vířícího písečného trychtýře. Na vteřinu uviděl, jak Thomas Woodbine, solidní spolehlivý strýček Tommy Woodbine, který měl být jedním z jeho opatrovníků, silnou zdí chránící před trabli a zmatkem, leží zkroucený a mrtvý na La Cienega Boulevardu a jeho zuby se válejí jako popcorn pět metrů daleko ve škarpě. Jack znovu udeřil do výtahového knoflíku.

Tak dělej!

Pak uviděl něco horšího – dva lhostejní muži vlečou do čekajícího auta jeho mámu. Jackovi se najednou chtělo čurat. Připlácl dlaň na ovladač výtahu a shrbený šedivý muž za recepčním pultem nesouhlasně zachrchlal. Jack zaryl hranu druhé dlaně do magického místa těsně pod žaludkem, čímž zmírnil tlak na měchýř. Už slyšel tiché bzučení sjíždějícího výtahu. Zavřel oči, zkřížil nohy. Matka vypadala nejistá, ztracená a zmatená, muži ji strčili do auta snadno, jako by šlo o unavenou kolii. Ale nic takového se ve skutečnosti nedělo, to Jack věděl. Byla to vzpomínka – kousek se jí určitě zapracoval do denních snů – a stalo se to nikoli jeho matce, ale jemu.

Když se mahagonové dveře výtahu rozevřely a odhalily stinné útroby, z nichž vyhlédla jeho vlastní tvář lapená plesnivým odlupujícím se zrcadlem, znovu ho pohltila vzpomínka z doby, kdy mu bylo sedm let, a Jack viděl, jak oči jednoho z mužů zežloutly, ruka druhého se proměňuje v jakýsi pařát, tvrdý a nelidský… Jack vskočil do výtahu, jako by ho píchl vidličkou.

Nic z toho nebyla pravda: Denní sny nebyly pravda, Jack neviděl, že by oči nějakého muže měnily barvu z modré na žlutou, a jeho mámě bylo naprosto skvěle, nebylo čeho se bát, nikdo neumíral a nebezpečí bylo to, co znamená racek pro škebli. Zavřel oči a výtah se propracovával vzhůru.

Ta věc v písku se mu smála.

Jack se protáhl škvírou ven, jakmile se dveře začaly rozevírat. Proběhl kolem zavřených úst ostatních výtahů, zabočil vpravo do chodby obložené dřevem a klusal kolem nástěnných svícnů a obrazů k jejich apartmá. Tady

mu běhání nepřipadalo tak svatokrádežné. Měli pokoje číslo 407 a 408, což znamenalo dvě ložnice, malou kuchyňku a obývací pokoj s výhledem na dlouhou hladkou pláž a rozlehlý oceán. Jeho matka někde sehnala květiny, naaranžovala je do váz a vystavila k nim nepočetnou sbírku zarámovaných fotografií. Jack pětiletý, Jack jedenáctiletý, Jack jako mimino v náručí svého otce. Jeho otec Phil Sawyer za volantem starého deSota, v němž jeli s Morganem Sloatem do Kalifornie v těch neuvěřitelných dobách, kdy byli tak chudí, že často přespávali v autě.

Jak Jack rozrazil dveře pokoje číslo 408, vřítil se do obýváku a zavolal: „Mami? Mami?"

Uvítaly ho květiny, usmály se na něj fotografie, ale nikdo se neozval. „Mami!" Dveře za ním zaklaply. Jack cítil, jak se mu žaludek mění v kus ledu. Proběhl obývacím pokojem do velké ložnice napravo. „*Mami!*" Další váza plná vysokých zářivých květin. Prázdné lůžko vypadalo naškrobené a nažehlené, pokrývky vypnuté, že by se od nich čtvrťák odrazil. Na nočním stolku stála řada hnědých lahviček s vitaminy a dalšími tabletami. Jack vycouval. Z matčina okna byly vidět černé vlny, které se vzdouvaly a valily se na něj.

Dva muži vystupují z nenápadného auta, sami jsou nenápadní, natahují po ní ruce…

„Mami!" zakřičel.

„Já tě slyším, Jacku," ozval se matčin hlas za dveřmi do koupelny. „Co se propána…?"

„Aha," vypravil ze sebe a cítil, jak mu povolují všechny svaly. „Aha, promiň. Jenom jsem nevěděl, kde jsi."

„Koupu se," odpověděla. „Chystám se na večeři. To se snad ještě může, ne?"

Jack si uvědomil, že už se mu na záchod nechce. Dopadl do jednoho z tvrdě polstrovaných křesel a s úlevou zavřel oči. Ještě se jí nic nestalo…

Zatím, zašeptal temný hlas a Jack v duchu uviděl, jak se ten písečný trychtýř znovu rozevírá a víří.

5

Sedm nebo osm mil daleko po pobřežní cestě, těsně za městysem Hampton, našli restauraci Humrový zámek. Jack velmi stručně poreferoval o tom, co toho dne zažil – už získával odstup od hrůzy, kterou

zažil na břehu moře, a nechával ji zapadat do hlubin paměti. Číšník v červeném saku se žlutým obrázkem humra natištěným na zádech je uvedl ke stolu u širokého zašlého okna.

„Bude si madam přát něco k pití?“ Číšník měl chladný kamenný obličej patřící k Nové Anglii mimo sezonu, a když se na něj Jack podíval, vycítil v jeho vodnatě modrých očích zášť vůči jeho sportovnímu sáčku od Ralpha Laurena a matčiným odpoledním šatům od Halstona, které nosila s naprostou samozřejmostí, a v tu chvíli projela Jackem mnohem známější hrůza – prostě se mu zastesklo. *Mami, jestli nejsi fakt nemocná, co tu krucinál děláme? Vždyť tu nikdo není! Je to tu strašidelné! Kristepane!*

„Přineste mi suché martini,“ řekla.

Číšník povytáhl obočí. „Madam?“

„Led do sklenice,“ odpověděla. „Na led olivu. Na olivu gin Tanqueray. Potom – chápete to?“

Mami, proboha, copak nevidíš, jak se tváří? Myslíš, že jsi okouzlující, jenže on si myslí, že se mu posmíváš. Copak nevidíš jeho oči?

Ne. Neviděla. A ten nedostatek empatie, přestože vždycky dokázala postřehnout, jak se jiní lidé cítí, byl další kámen do jeho srdce. Stahovala se do sebe… ve všech ohledech.

„Ano, madam.“

„Potom,“ pokračovala, „vezmete láhev vermutu jakékoli značky – a nakloníte ho ke sklenici. Pak vermut vrátíte na polici a sklenici mi přinesete. Jasné?“

„Ano, madam.“ Vodnatě chladné novoanglické oči civěly na jeho matku bez náznaku zalíbení. *Jsme tu sami,* pomyslel si Jack a poprvé mu to skutečně došlo. *Panebože, úplně sami.* „Co si dá mladý pán?“

„Chtěl bych kolu,“ zamumlal Jack zkroušeně.

Číšník odešel. Lily se prohrabala kabelkou, vytáhla balíček térovek (tak říkala cigaretám Herbert Tareyton od doby, kdy byl Jack maličký, například: „Přines mi moje térovky, jsou tamhle na polici, Jacky,“ a on si je tak zapamatoval) a jednu si zapálila. Rozkašlala se a natřikrát ze sebe vychrlila kouř.

To byl další kámen do jeho srdce. Před dvěma lety máma úplně přestala kouřit. Jack čekal, až tomu znovu propadne, s přízračným fatalismem, který je odvrácenou stranou dětské důvěřivosti a nevinnosti. Jeho matka vždycky kouřila, takže brzy začne kouřit znovu. Jenže nezačala… až před třemi mě-

síci v New Yorku. Carltonky. Chodila sem a tam po obývacím pokoji v bytě na Central Park West, dýmala jako lokomotiva nebo dřepěla před skříňkou s deskami a probírala se starými rockovými nahrávkami či starými jazzovými deskami svého mrtvého manžela.

„Ty zase kouříš, mami?“ zeptal se jí.

„Jo, kouřím zelné listí,“ odpověděla.

„Byl bych moc rád, kdybys nekouřila.“

„Nechceš si pustit televizi?“ odsekla nezvykle tvrdě, otočila se k němu a pevně sevřela rty. „Třeba na některém kanále najdeš Jimmyho Swaggarta nebo reverenda Ikea. Přidej se k těm pámbíčkářům a jeptiškám.“

„Promiň,“ zamumlal.

No – byly to jenom carltonky. Zelné listí. Jenže tohle byly térovky – modrobílý staromódní balíček, cigarety s náustkem, který vypadal jako filtr, jenže žádný filtr to nebyl. Matně si pamatoval, jak jeho otec komusi říkal, že sám kouří winstonky a manželka že kouří značku Černé plíce.

„Copak se ti nezdá, Jacku?“ zeptala se ho dnes a upřela na něj své příliš zářivé oči, cigaretu držela navyklým, lehce výstředním způsobem mezi ukazovákem a prostředníkem pravé ruky. Jen se opovaž, říkaly její oči. Jen se opovaž říct: *Mami, všiml jsem si, že znovu kouříš térovky – znamená to, že už nemáš co ztratit?*

„Nic,“ řekl. Znovu ho zaplavil zoufalý, zmatený stesk a chtělo se mu brečet. „Až tady na tu restauraci. Ta se mi opravdu moc nezdá.“

Rozhlédla se a uculila se. Další dva číšníci, jeden tlustý, druhý hubený, oba v červeném saku se zlatým humrem na zádech, stáli u lítaček do kuchyně a potichu si povídali. Přes vchod do rozlehlé jídelny za výklenkem, kde seděl Jack s mámou, byl natažený sametový provaz. V tmavé jeskyni za ním se rýsovaly bizarní tvary stolů, na nichž byly naskládané obrácené židle. Naproti bylo okno přes celou stěnu s výhledem na ponuré pobřeží, které Jackovi připomnělo film *Milenka smrti (Death's Darling),* v němž máma hrála. Měla roli mladé ženy se spoustou peněz, která si proti vůli rodičů vzala tmavého pohledného cizince. Tmavý pohledný cizinec ji odvezl do velkého domu u moře a pokusil se ji dohnat k šílenství. *Milenka smrti* nebyla v kariéře Lily Cavanaughové ničím výjimečná – hrála hlavní roli ve spoustě černobílých filmů, v nichž pohlední, leč tuctoví herci jezdili s kloboukem na hlavě ve fordu se stahovací střechou.